

M. B. Leonavičienė: „Persikelti į Lietuvą - natūralus gyvenimo tęsinys“

Marisą B. Leonavičienę pažįsta dažnas aktyvesnis pasaulio lietuvis. Ir dažnas vilnietis. Ją ir jos vaikus.

Juos visi myli, juos visur sutiksi – ar rimtoje diskusijoje Seimo ir Pasaulio lietuvių bendruomenės komisijoje, ar TV laidoje, ar populiariame Vilniaus bare, kur po paskaitų universitete vienas Marisos sūnų pilsto alų ir plaka kokteilius. Tiek pati Marisa, tiek jos du sūnūs ir dvi dukros puikiai pritapo Lietuvoje ir tapo neatsiejama iš Pietų Amerikos kilusių lietuvių bendruomenės Vilniuje dalimi. Apie tai, kaip jos šeima pamažėl (nes visiems iškart neužteko lėšų) kėlėsi gyventi į Lietuvą ir kaip dabar, viduržiemį trūkstant saulės ir spaudžiant šaltukui, vis tiek dėl savo tokio sprendimo nė kiek nesigaili, ir yra šis pokalbis su Marisa.

M. B. Leonavičienė: „Persikelti į Lietuvą – natūralus gyvenimo tęsinys“

Marisą B. Leonavičienę pažįsta dažnas aktyvesnis pasaulio lietuvis. Ir dažnas vilnietis. Ją ir jos vaikus.

Deimantė Dokšaitė

Juos visi myli, juos visur sutiksi – ar rimtoje diskusijoje Seimo ir Pasaulio lietuvių bendruomenės komisijoje, ar TV laidoje, ar populiariame Vilniaus bare, kur po paskaitų universitete vienas Marisos sūnų pilsto alų ir plaka kokteilius. Tiek pati Marisa, tiek jos du sūnūs ir dvi dukros puikiai pritapo Lietuvoje ir tapo

filmus. Tikra pasaka. Bet man asmeniškai, kuriai jau daugiau nei 18 metų, sunkoka vaikščioti ant sniego ir ledo. Ir baimė nugriūti tikrai nepadeda žingsniuoti. Pats šaltis ne toks baisus, gerai apsirengus dar galima iškęsti.

Man dar labai sunku tiek daug mėnesių nematyti saulės. Todėl pradėdi vertinti tą saulę, kuri kasdien

Marisa, kaip tik Lietuvoje spaudžia šaltukas, visa šalis, net, mačiau, tavo sūnus socialiniame tinkle „Facebook“ lygina: Vilniuje -18, Montevidejuje +31. Ar būtent jis, tas šaltis, tau ir tavo vaikams Lietuvoje sunkiausiai pakeliama? Ar yra ir kitokių dalykų, kurie vis dar sunkiai suprantami, nemalonūs?

Šaltis tikrai sunkiai mums pakeliamas. Nuostabiai gražu žiūrėti pro langą, kai sninga... Apie tokius vaizdus tik svajojome žiūrėdami M. B. Leonavičienė: „Persikelti į Lietuvą – natūralus gyvenimo tęsinys“ Marisą B. Leonavičienę pažįsta dažnas aktyvesnis pasaulio lietuvis. Ir dažnas vilnietis. Ją ir jos vaikus. filmus. Tikra pasaka. Bet man asmeniškai, kuriai jau daugiau nei 18 metų, sunkoka vaikščioti ant sniego ir ledo. Ir baimė nugriūti tikrai nepadeda žingsniuoti. Pats šaltis ne toks baisus, gerai apsirengus dar galima iškęsti.

Man dar labai sunku tiek daug mėnesių nematyti saulės. Todėl pradėdi vertinti tą saulę, kuri kasdien pas mus švyti ir linksmia. Manau, kad dėl to kai kurie žmonės eina labai nuliūdę Lietuvos gatvėse.

Visa jūsų šeima - tu ir vaikai, atrodo, labai gerai pritapote Vilniuje. Vaikai buvo mylimi Vilniaus Lietuvių namuose, jie gabūs mokslams, sportui, mylimi draugų. Tu irgi radai tinkamą darbą, kuris leidžia ir truputį pakeliauti, gali panaudoti savo ispanų kalbos žinias. Kaip manai, kas labiausiai padėjo įsikuriant Lietuvoje? Nebūna, kad gailiesi to žingsnio?

Ačiū už gražius žodžius. Niekad nesigailiu šito žingsnio, nors buvo ir labai sunku. Daug metų svajojau įsikurti Lietuvoje, mano senelių žemėje, kadangi mūsų šeima

didelė, pinigų visiems iš karto kraustyti nebuvo, todėl sudėtingiausia ir skaudžiausia buvo siųsti vaikus po vieną. Draugai labai padėjo ir finansiškai, ir morališkai nugalėti visus sunkumus. Pagaliau po ketverių metų jau visi buvome Lietuvoje.

Įsikurti Lietuvoje padėjo noras, kad vaikai būtų prosenelių žemėje ir jų pačių tėvo žemėje. Jie irgi augo bendruomenėje, tad nekilo jokių problemų, tik kalbą reikėjo išmokti atitinkamai. Jauni, darbštūs, jie išmoko geriau negu aš...

Buvai labai aktyvi Urugvajaus lietuvių bendruomenės narė. Turbūt ir dabar palaikai ryšius su ten likusiais tautiečiais. Kokia Urugvajaus lietuvių padėtis? Kaip jiems sekasi išlaikyti lietuviybę? Kokie jų lūkesčiai - ko jie laukia iš Lietuvos, ko tikisi iš PLB?

Ten jie laikosi puikiai ir, manau, kasmet vis daugiau norų ir projektų. Puikus pavyzdys, kad lietuviai, tie, kurie myli Lietuvą, nesvarbu, kur jie begyventų, visuomet randa būdą savo šalį gerbti, išlaikyti papročius, kalbą. Tikrai Lietuva juose gyvuos dar labai ilgai...

Gal tarp Urugvajaus lietuvių yra tokių, kurie galvoja pasekti tavo pėdomis ir keltis į Lietuvą? Ar kiti nėra tokie drąsūs?

Gal ne visai mano pėdomis, bet Lietuvoje jau yra trys vaikinai, kurie paliko gimtąją šalį dėl meilės ir įsikūrė Lietuvoje. Girdėjau dar viena šeimą atsikraustę į Klaipėdą, bet dar neteko susipažinti. Mes, ten gimusieji, kartas nuo karto renkamės ir bendraujame, nes pamiršti, iš kur esame, negalime, tas mišinys padarė mus tokius, kokie esame.

Mano vaikų tėvas – lietuvis iš Lietuvos, aš pati nuo mažens dalyvavau lietuvių bendruomenės gyvenime, mano seneliai iš Lietuvos, pati buvau mokiusis ir gyvenusi Lietuvoje, tad tai nebuvo „keistas dalykas“, buvo paprasčiausias gyvenimo tęsinys.

Mano šeima mišri, amžinąjį atilsį tėtis – lietuvis, amžinąjį atilsį mama – ispanų kilmės, tad šeimoje buvo kalbama ispaniškai, bet dažnai būdavau pas močiutę lietuvių, pagrindines lietuviškas frazes išmokė būtent ji.

Mano dėdė Jonas buvo pirmasis, kuris atsivedė mane penkiametę mergaitę į lietuvių parapiją. Ten vykdavo choro bei šokių ansamblių repetitijos ir lietuvių kalbos pamokos.

Vėliau supratau, kad reikėtų gerai išmokti lietuviškai ir išvažiavau į Vasario 16-osios gimnaziją Vokietijoje. Paskui dar lankiau įvairius kursus Vilniaus universitete ir bendraudama su draugais lietuviais toliau tobulinau savo lietuvių kalbos žinias.

Dirbi turizmo srityje, užsienio turistams „parduodi“ Lietuvą. Kaip bandote ispanus suvilioti, kas jiems pas mus įdomu? Ar jie apskritai būna ką nors apie mus girdėję? Daug kas apie mus būna girdėję Katalonijos regione. Jie net kartojo nanašų į mūsų Raltijos kelia Kata-

Kai vaikams pasakėte, kad galvojate keltis gyventi į Lietuvą, kokių reakcijų sulaukėte? Beje, kodėl nusprendėte palikti Urugvajų ir kurtis Lietuvoje?

Kaip jau minėjau, mano vaikų tėvas – lietuvis iš Lietuvos, aš pati nuo mažens dalyvavau lietuvių bendruomenės gyvenime, mano seneliai iš Lietuvos, pati buvau mokiusis ir gyvenusi Lietuvoje, tad tai nebuvo „keistas dalykas“, buvo paprasčiausia gyvenimo tęsinys. Jiems nekeista, jie priprato prie kultūros, papročių, turi ir draugų lietuvių iš viso pasaulio, tai natūralu. Tik lietuvių kalbą reikėjo išmokti gerai ir puikiausiai dabar gyvena.

Puikiai kalbi lietuviškai. Papasakok, kaip augai, kaip šeimoje buvo kalbama apie Lietuvą, kas tave mokė lietuviškai?

Mano šeima mišri, amžinąjį atilsį tėtis – lietuvis, amžinąjį atilsį mama – ispanų kilmės, tad šeimoje buvo kalbama ispaniškai, bet dažnai būdavau pas močiutę lietuvę, pagrindines lietuviškas frazes išmokė būtent ji.

Mano dėdė Jonas buvo pirmasis, kuris atsivedė mane penkiametę mergaitę į lietuvių parapiją. Ten vykdavo choro bei šokių ansamblių repeticijos ir lietuvių kalbos pamokos.

Vėliau supratau, kad reikėtų gerai išmokti lietuviškai ir išvažiavau į Vasario 16-osios gimnaziją Vokietijoje. Paskui dar lankiau įvairius kursus Vilniaus universitete ir bendraudama su draugais lietuviais toliau tobulinau savo lietuvių kalbos žinias.

Dirbi turizmo srityje, užsienio turistams „parduodi“ Lietuvą. Kaip bandote ispanus suvilioti, kas jiems pas mus įdomu? Ar jie apskritai būna ką nors apie mus girdėję?

Daug kas apie mus būna girdėję Katalonijos regione. Jie net kartojo panašų į mūsų Baltijos kelią Katalonijoje. Ispanijos didmiesčiuose irgi būna kažką girdėję apie Lietuvą, bet kiek daugiau apie Estiją, gal dėl to, kad jie labiau reklamuoja savo kraštą užsieniečiams.

Pastaruoju metu turistams bene svarbiausia – saugumas. O Baltijos šalyse jie jaučiasi saugūs. Be to, pas mus labai graži gamta, skanus maistas. Turistai iš Ispanijos ir kitų Europos Sąjungos šalių vertina ir tai, kad pas mus valiuta ta pati. Pas mane daugiausia atvyksta senjorai, jiems tas ir aktualu.

Ko labiausiai ilgiesi iš Urugvajaus?

Ilgiuosi pasisėdėjimo su draugėmis prie kavos puodelio, šviečiančios saulės, ilgu vakarų su draugais prie vyno taurės ir keptos mėsos ant grotelių

Deimantė Dokšaitė

Straipsnis publikuotas "Pasaulio lietuvio" 2016 m. vasario numeryje